

1

Ráda se na Petera dívám, když neví, že ho pozoruju. Ráda se kochám jeho rovnou čelistí, křivkou jeho lícní kosti. Ve tváři se mu skví taková otevřenost, taková nevinnost – určitý druh přívětivosti. A tu mám úplně nejradši.

Je pátek večer, po lakrosovém zápase. Jsme u Gabea Rive-ry doma. Naše škola vyhrála, takže všichni mají výbornou náladu, hlavně Peter, protože vstřelil vítěznou branku. Hraje na opačné straně místnosti poker s pár kluky z týmu, houpe se na židli a zády se dotýká stěny za sebou. Vlasy má ještě mokré, jak se po zápase sprchoval. Já sedím na gauči s Lucasem Krapfem a s Pammy Subkoffovou, kteří listují nejnovějším vydáním časopisu *Teen Vogue* a hádají se, jestli by si Pammy měla, nebo neměla nechat ostříhat ofinu.

„Co myslíš, Laro Jean?“ ptá se mě Pammy a prohrábne si zrzavé vlasy. Pammy je mezi mými kamarády nová – seznámila jsem se s ní proto, že chodí s Peterovým dobrým kamarádem Darrellem. Má panenkovskou tvář, kulatou jako lívanec, a tváře i ramena má posypaná pihami.

„No, já myslím, že ofina je hodně velkej závazek. Neměla by ses pro ni rozhodovat jen tak, z rozmaru. Jestli ti vlasy nerostou dost rychle, mohlo by trvat třeba i rok, než ti odroste. Ale pokud to myslíš vážně, měla bys podle mě počkat do podzimu. Teď už je za chvíli léto a v létě je ofina dost otravná, protože se pod ní potíš a lepší se ti na čelo...“ Zalétnu očima zpátky k Peterovi, on zvedne hlavu a zachytí můj pohled a tázavě zvedne obočí. Usměju se na něj a zavrtím hlavou.

„Takže si nemám nechat udělat ofinu?“

V kabelce mi zavibruje telefon. Je to zpráva od Petera.

Chces uz jit?

Ne.

Tak proc na me tak ziras?

Protoze se mi chtelo.

Lucas mi čte přes rameno. Odstrčím ho a Lucas potřebuje hlavou. „Vy dva si fakt píšete, i když jste od sebe jen pár metrů?“

Pammy nakrčí nos. „To je rozkošný.“

Chystám se jim odpovědět, ale to už ke mně přes pokoj cílevědomě kráčí Peter. „Je čas vzít moji holku domů,“ oznámí.

„Kolik je hodin?“ zeptám se. „To už je tolik?“ Peter mě tahá z gauče a pomáhá mi do bundy. Pak mě vezme za ruku a vede mě obývacím. Ohlédnu se přes rameno a zamávám. „Ahoj Lucasi, ahoj Pammy! A jen aby bylo jasno, podle mě by ti ofina fakt sekla!“

„Proč jdeš tak rychle?“ obrátím se na Petera, který mě vede ze dveří přes trávník k chodníku, u kterého parkuje.

Peter se zastaví u auta, jedním rychlým, ladným pohybem si mě k sobě přitáhne a políbí mě. „Nemůžu se soustředit na karty, když na mě tak zíráš, Coveyová.“

„Sorry,“ začnu, ale to už mě zase líbá a pevně mě objímá.

V autě se podívám na palubní desku a zjistím, že je teprve půlnoc. „Ještě mám hodinu, než budu muset domů,“ řeknu. „Co budeme dělat?“

Ze všech lidí, které znám, jsem jediná, kdo má opravdovou večerku. Jakmile hodiny odbijí jednu po půlnoci, proměním

se v dýni. Všichni jsou na to už zvyklí: Peter Kavinský chodí se slušňačkou, která musí být do jedné doma. Mně to nikdy nevadilo. Protože upřímně řečeno o nic tak úchvatného nepřicházím – a jak že se to říká? Po druhé ráno se nic dobrého nestane. Tedy pokud nechcete sledovat, jak lidi donekonečna hrají alkoholové hry. A to já nechci. Ne, díky, já si radši zalezu do postele ve flanelovém pyžamu, se šálkem čaje na dobrou noc a knížkou.

„Pojedme k tobě domů. Chci pozdravit tvýho tátu a chvíli pobejt. Mohli bysme dokoukat *Větrelece*.“ Sestavili jsme si s Peterem seznam filmů, na které se teď postupně koukáme. Jsou na něm moje filmy (moje oblíbené filmy, které nikdy neviděl) i jeho filmy (jeho oblíbené filmy, které jsem nikdy neviděl) a filmy, které jsme neviděli ani jeden. *Větrelece* vybral Peter a ukázalo se, že je to docela dobré. A i když Peter kdysi tvrdil, že nesnáší romantické komedie, *Samotář v Seattlu* se mu moc líbil. A mně se ulevilo, protože nevím, jak bych mohla chodit s někým, komu by se nelíbil *Samotář v Seattlu*.

„Ne, domů ještě ne,“ zavrtím hlavou. „Pojedme někam jinam.“

Peter se na okamžik zamyslí a poklepe prsty na volant. „Já vím, kam bysme mohli zajet,“ řekne nakonec.

„Kam?“

„Jen počkej a uvidíš,“ uculí se, stáhne okénka a auto naplní svěží noční vzduch.

Opřu se do sedadla. Ulice jsou liduprázdné, ve většině domů je zhasnuto. „Nech mě hádat. Jedeme do restaurace, protože jsi dostal chuť na palačinky s borůvkami.“

„Ne.“

„Hmmm. Na Starbucks už je pozdě a v Biscuit Soul Food už mají zavřeno.“

„Hele, já nemyslím pořád jenom na jídlo,“ durdí se Peter. Ale pak dodá: „Máš v tý krabičce ještě nějaký sušenky?“

„Už jsou snědený, ale možná ještě nějaký zbyly doma, pokud je nezbaštila Kitty.“ Vystrčím ruku z okénka a nechám ji volně viset. Je to nejspíš jedna z posledních nocí, kdy je venku dost chladno na bundu.

Koutkem oka si prohlížím Peterův profil. Občas pořád ještě nemůžu uvěřit, že je můj. Nejhezčí kluk ze všech hezkých kluků je můj, jen můj.

„Co je?“ zeptá se Peter.

„Nic,“ vymlouvám se.

O deset minut později vjíždíme do kampusu Virginské univerzity. Jen se mu tady neříká kampus, ale pozemky. Peter zaparkuje u chodníku v jedné z ulic. Na páteční noc v univerzitním městě je tu nezvykle ticho, na druhou stranu na UVA jsou právě jarní prázdniny, takže hodně studentů je nejspíš ještě doma.

Jdeme ruku v ruce po trávníku, když vtom mě zalije vlna paniky. Zarazím se. „Hele, nepřinese mi smůlu, že se tu procházím, když mě ještě nevzali, že ne?“

Peter se zasměje. „Tohle není svatba. Nebudeš si tuhle univerzitu brát.“

„Tobě se to řekne, když už tě vzali.“

Peter se už loni předběžně upsal lakrosovému týmu UVA a pak si na podzim podal včasnou přihlášku. Stejně jako většina sportovců měl přijetí jisté, pokud si do konce roku udrží slušné známky. Když mu v lednu přišel oficiální dopis o přijetí, jeho mamka mu uspořádala oslavu a já mu upekla dort, na kterém byl žlutou polevou vyvedený nápis *Můj talent patří na UVA*.

Peter mě zatahá za ruku. „No tak, Coveyová. Každý svého štěstí strůjcem. A navíc jsme tu byli už před dvěma měsíci na té věci v Millerově centru.“

Uklidním se. „Jo, to je fakt.“

Jdeme dál. Teď už vím, kam mě vede: k Rotundě. Tam si

sedneme na schody. Rotundu navrhl Thomas Jefferson, který školu založil, podle římského Pantheonu. Má bílé sloupy a velkou kopuli. Peter vyběhne cihlové schody jako Rocky a plácne sebou na zem. Já si sednu před něj, zakloním se a opřu se lokty o jeho kolena. „Víš, co je na UVA jedinečný?“ začnu. „To, že v samém středu školy, tady v Rotundě, je knihovna a ne kostel. To proto, že Jefferson věřil na odluku školy a církve.“

„To sis přečetla v jejich brožurě?“ dobírá si mě Peter a lípne mi pusou na krk.

„Dozvěděla jsem se to, když jsem tu loni byla na prohlídce,“ odpovím zasněně.

„Tos mi neřekla. Proč jsi sem šla na prohlídku, když jsi odsud? Vždyť jsi tu byla aspoň milionkrát!“

To má pravdu – když jsem vyrůstala, jezdívali jsme sem s rodiči. Dokud byla mamka naživu, jezdili jsme na představení studentské skupiny Hullabahoos, protože mamka milovala vokální hudbu. Nechali jsme se tu na trávníku vyfotit na rodinný portrét. Za pěkného počasí jsme sem jezdívali po mši na piknik.

Otočím se, abych na Petera viděla. „Na prohlídku jsem šla, protože jsem se chtěla o UVA dozvědět všechno! Věci, které nezjistím jen tak, že bydlím poblíž. Víš třeba, kdy sem začali přijímat ženy?“

Peter se podrbe na zátylku. „Ehm... Nevím. Kdy byla ta škola založená? Někdy začátkem devatenáctého století? Tak třeba v roce 1920?“

„Ne. 1970.“ Odvrátím se a rozhlednu se po pozemcích. „Po sto padesáti letech.“

To Petera zaujme. „Páni. To je šílený. Tak fajn, řekni mi o UVA ještě něco.“

„UVA je jediná univerzita ve Spojených státech, která je zapsaná na seznam světového dědictví UNESCO,“ začnu.

„Nebo radši ne, už mi o UVA nic neříkej,“ zasměje se Peter a já ho plesknu do kolena. „Řekni mi něco jinýho. Třeba na co se nejvíc těšíš, až sem nastoupíme.“

„Ty první. Na co se těšíš nejvíc?“

„To je jasný,“ vypálí bez zaváhání Peter. „Jak spolu poběžíme nahý přes trávník.“

„Na to se těšíš víc než na cokoli jinýho? Jak tu budeme pobíhat nahý? To já mimochodem nikdy neudělám,“ dodám rychle.

Peter se zasměje. „Je to tradice UVA. Myslel jsem, že jsi z místních tradic nadšená.“

„Petere!“

„Dělám si srandu.“ Nakloní se, obejmeme mě kolem ramen a tře si nos o moji šíji – tak, jak to má rád. „Teď ty.“

Na chvíli se zasním. Pokud se sem dostanu, na co se budu nejvíc těšit? Těch věcí je spousta, všechny je nevyjmenuju. Těším se, jak s Peterem budeme každý den v jídelně jíst vafle. Na to, jak spolu budeme sáňkovat pod observatoří, až v zimě napadne sníh. Jak budeme chodit ven na piknik, když bude hezky. Jak si budeme povídat dlouho do noci a pak ještě, když se ráno vzbudíme. Na noční návštěvy prádelny a spontánní výlety. Na... všechno. „Nechci to zakřiknout,“ zašeptám nakonec.

„Ale no tak!“

„No dobře, dobře. Nejvíc se asi těším na... na to, že budu moct chodit do McGregorova sálu, kdykoli se mi zachce.“ McGregorovu sálu se přezdívá sál Harryho Pottera, protože jsou tam koberečky a lustry a kožená křesla a na stěnách visí portréty. Police s knihami se táhnou od podlahy až ke stropu a jsou chráněné kovovými mřížemi, protože v nich jsou velmi vzácné knihy. Je to jako místnost z jiných časů. Panuje tam ticho – až nábožné ticho. Jednou v létě – muselo mi být tak pět nebo šest, protože Kitty ještě nebyla na světě –

chodila mamka na UVA do letního kurzu a vždycky se učila v McGregorově sále. Margot a já jsme si četly nebo si vybarvovaly omalovánky. Mamka tomu říkala kouzelná knihovna, protože jsme se tam s Margot nikdy nehádaly. Obě jsme byly potichu jako myšky, protože na nás zapůsobily všechny ty knihy a studenti, co se tu učili.

Peter vypadá zklamaně. Určitě si myslel, že řeknu něco, co se týká i jeho. Co se týká nás. Já si ale prozatím chci všechny svoje naděje nechat jen pro sebe.

„Můžeš do McGregorova sálu chodit se mnou,“ svolím, „ale budeš muset být potichu.“

„Laro Jean,“ osloví mě láskyplně, „ty jsi jediná, kdo by se těšil na to, že půjde do knihovny.“

No, podle toho, co vídám na Pinterestu, je hodně lidí, co by se těšili na to, že budou chodit do tak nádherné knihovny. Jen to jsou lidi, které Peter nezná. Myslí si, že jsem tak zvláštní. Nehodlám mu ale tu představu kazit, neřeknu mu, že je hodně lidí, kteří jsou rádi doma a pečou sušenky a dělají scrapbooky a chodí do knihoven. Většinou z nich už je nejspíš přes padesát, ale stejně. Líbí se mi, jak se na mě dívá, jako kdybych byla lesní víla, kterou prostě jednoho dne potkal a vzal si ji domů.

Peter vytáhne z kapsy mikiny mobil. „Už je půl jedený. Měli bysme vyrazit.“

„Už?“ vzdychnu. Líbí se mi být tu pozdě v noci. Případá mi, že to tu celé patří jen nám.

Na UVA jsem chtěla jít odjakživa. Nikdy jsem nepočítala s tím, že bych šla na jinou univerzitu, ani mi to nepřišlo na mysl. Chtěla jsem si taky podat včasnou přihlášku jako Peter, ale moje studentská poradkyně paní Duvallová mi řekla, ať to nedělám, že bude lepší počkat, abych mohla do přihlášky uvést svoje známky z pololetí před maturitou. Podle paní Duvallové je nejlepší se hlásit, když jste na vrcholu.

A tak jsem se nakonec přihlásila na pět škol. Nejdřív jsem chtěla poslat přihlášku jen na UVA, na kterou je nejtěžší se dostat a mám ji jen patnáct minut od domova; na univerzitu Williama a Mary, druhou nejtěžší a taky moji druhou volbu (dvě hodiny od domova), a pak na Richmondskou univerzitu a na univerzitu Jamese Madisona, které jsem měla na třetím místě a hodinu od domova. Všechny jsou ve Virginii. Paní Duvallová na mě ale naléhala, ať si podám přihlášku i na nějakou školu v jiném státě, pro jistotu, abych měla na výběr – a tak jsem se přihlásila i na Severokarolínskou univerzitu v Chapel Hillu. Dostat se na univerzitu v jiném státě je hodně obtížné, ale já si ji vybrala, protože mi připomíná UVA. Mají tam dobré humanitní obory a není to zase tak daleko, v případě potřeby bych mohla rychle přijet domů.

Ale kdybych si mohla vybrat, stejně si pokaždé vyberu UVA. Nikdy jsem nechtěla odejít daleko od domova. Nejsem jako moje starší sestra. To ona snila o tom, že půjde někam daleko. Vždycky chtěla celý svět. Mně stačí domov a UVA je můj domov. Proto jsem s ní srovnávala všechny ostatní univerzity. UVA má kampus jako z pohádky, má prostě všechno. A hlavně tam bude Peter.

Ještě chvíli si jen tak povídáme, já Peterovi vyprávím další zajímavosti o UVA a on se mi směje za to, že toho o UVA tolik vím. Pak mě odveze domů. Už je skoro jedna, když zaparkujeme před naším domem. V patře už se nesvíí, ale u táty v ložnici ano. Nikdy nejde spát, dokud nejsem doma. Chystám se vyskočit z auta, ale Peter se přese mě natáhne a zabráni mi otevřít dveře. „Chci svoji pusu na dobrou noc,“ prohlásí.

„Peter!“ zasměju se. „Musím jít.“

Peter tvrdohlavě zavře oči a čeká, a tak se nakloním a vtisknu mu rychlou pusu na rty. „Tak. Spokojenej?“

„Ne.“ Políbí mě znovu, jako bychom měli všechnen čas na světě. „Co by se stalo, kdybych se vrátil, až budou všichni spát, zůstal u tebe přes noc a odešel hodně brzo ráno? Jako ještě před svítáním?“

„To nemůžeš, takže se to nikdy nedozvíme,“ usměju se.

„Ale co kdyby?“

„Táta by mě zabil.“

„Ne, nezabil.“

„Tak by zabil tebe.“

„Nezabil.“

„Ne, nezabil,“ souhlasím. „Ale byl by z toho hodně zklamanej. A na tebe by se naštvál.“

„Jen kdyby nás chytil,“ smlouvá Peter, ale už jen vlažně. Taky nechce riskovat. Dává si velký pozor, aby se mému tátovi neznelíbil. „Víš, na co se těším úplně nejvíc?“ Zatahá mě za cop. „Na to, že už se nebudeme muset loučit. Loučení nesnáším.“

„Já taky,“ kývnu.

„Už se nemůžu dočkat, až budeme na vejšce.“

„Já taky ne,“ řeknu, ještě naposledy ho políbím, vyskočím z auta a běžím do domu. Cestou zvednu hlavu k nebi, zadívám se na měsíc a hvězdami posetou oblohu a v duchu k nim vyšlu přání. *Panebože, prosím, dej, ať se dostanu na UVA.*